

अविषद्यंदुःसहमतः अनया प्रसवपर्यंतमत्रास्यताम् ततश्च अर्थस्य पदवीं मार्गगतः प्राप्तः सन् जातं पुत्रं हत्वामोक्षयामीत्यर्थः ॥ ९ ॥ साक्षात्स्वगुणैरेव महान् ननु पित्रादिसंबंधात् त्वया हेतुभूतेन संस्थां मृत्युं नयास्यति तत्र हेतवो निष्किल्बिष इत्यादयः ॥ १० ॥ अनंतस्य प्रियो योऽहम् स वा प्रियो यस्य तस्य मम भक्त्या एनां प्रदक्षिणीकृत्य ॥ ११ ॥ इहोप्यतामित्याहेति शेषः ॥ १२ ॥ अंतिसमीपे ॥ १३ ॥ अंतर्वत्नी गर्भिणी इच्छया भर्तुरागमना नंतरं प्रसूतये एवमपि स्वगर्भस्य क्षेमाय ॥ १४ ॥ तस्याः शोकशान्त्यै धर्मस्य तत्त्वं भक्तिलक्षणं ज्ञानमात्मानात्मविवेकः तदुभयं प्रादादीश्वरः समर्थः

इंद्र उवाच आस्तेऽस्याजठरे वीर्यमविषद्यं सुरद्विषः ॥ आस्यतां यावत्प्रसवं मोक्षयेऽर्थपदवीं गतः ॥ ९ ॥

नारद उवाच अयं निष्किल्बिषः साक्षान्महाभागवतो महान् ॥ त्वयानप्राप्स्यते संस्थामनंतानुचरो वली ॥ १० ॥ इत्युक्तस्तां विहायेंद्रो देवर्षेर्मानयन्वचः ॥ अनंतप्रिय भक्त्यै नां परिक्रम्य दिवं ययौ ॥ ११ ॥ ततो नो मातरमृषिः समानीय निजाश्रमम् ॥ आश्वास्येहोप्यतां वत्से यावत्ते भर्तुरागमः ॥ १२ ॥ तथेत्यवात्सी देवर्षेरंतिसाऽप्यकुतो भया ॥ यावद्वैत्यपतिर्घोरान्तपसो न न्यवर्तत ॥ १३ ॥ ऋषिपर्यचरत्तत्र भक्त्या परमया सती ॥ अंतर्वत्नी स्वगर्भस्य क्षेमायेच्छा प्रसूतये ॥ १४ ॥ ऋषिः कारुणिकस्तस्याः प्रादादुभयमीश्वरः ॥ धर्मस्य तत्त्वं ज्ञानं च मामप्युद्दिश्य निर्मलम् ॥ १५ ॥ तत्तु कालस्य दीर्घत्वात्स्त्रीत्वान्मातुस्तिरोदधे ॥ ऋषिणाऽनुगृहीतं मां नाधुनाप्यजहात्स्मृतिः ॥ १६ ॥ भवतामपि भूयान्मे यदि श्रद्धयते वचः ॥ वैशारदीधीः श्रद्धातः स्त्री बालानां च मे यथा ॥ १७ ॥ जन्माद्याः षड्विमेभावाद्दृष्टा देहस्य नात्मनः ॥ फलानामिव वृक्षस्य कालेनेश्वरमूर्तिना ॥ १८ ॥

॥ १५ ॥ १६ ॥ भूयात् भवेत् वैशारदीस्वार्थे तद्धितः देहाद्यहंकारच्छेदनिपुणेत्यर्थः ॥ १७ ॥ काऽसौ वैशारदीधीरित्यपेक्षायां नारदोक्तमेव देहात्मविवेकप्रकारमाह जन्मेति दशभिः जन्माद्याः जायते अस्ति वर्धते विपरिणमते अपक्षीयते नश्यतीत्येवं भूता इमेष द्वाबाविकाराः वृक्षस्यैव यथा फलानां दृश्यंते तद्वदात्मनि तथैव स्थिते देहस्य दृष्टा इत्यर्थः ईश्वरीविकारसमर्था मूर्तिर्यस्य तेन ॥ १८ ॥